

Beste Niños Donateur,

Zoals altijd zijn er de afgelopen maanden weer veel dingen gebeurd. Onze nieuwe 250 kinderen zijn inmiddels bij onze doctora op bezoek geweest, zijn wormvrij en eten inmiddels zelfs ons 'vreemde voedsel' waaronder zelfs andijviestamppot en ratatouille. Ook zijn we inmiddels bij de meeste nieuwkomers 'thuis' - voor zover er een thuis is - gaan kijken om te controleren of onze hulp wel echt nodig is. We zijn erg geschrokken van de omstandigheden waaronder veel kinderen leven of beter gezegd overleven. Een aantal van deze verhalen kunt u in deze nieuwsbrief lezen. Helaas is de hulpvraag zo groot dat we niet alle kinderen kunnen helpen die daadwerkelijk hulp nodig hebben. Onze nieuwe restaurants bevinden zich aan de andere kant van Cuzco dicht bij een groot aantal wijken waar de armoede heel erg is. Naast de kinderen die dichtbij wonen zijn er ook een heel aantal die het er graag voor over hebben om 2 uur te lopen om bij ons een warme maaltijd te krijgen om vervolgens weer 2 uur terug te lopen. Veel kinderen ook weer die alleen wonen of met een aantal kinderen samen een kamertje gehuurd hebben.

.....Voetballen

Het voetbalseizoen is weer begonnen en ons Niños-voetbalteam is samengesteld. Onze trainer Jorge loopt weer nerveus rond om onze mannetjes in de gymzaal maximaal te stimuleren. Maandenlang heeft hij ons team getraind en de verwachting is dan ook hoog gespannen. Vorig jaar zijn we derde geworden.

Niet slecht als je bedenkt dat er 68 teams hebben deelgenomen. Vorig jaar vroeg iedereen zich nog af wie toch die kinderen van Niños Unidos waren, maar nu zijn we inmiddels een begrip geworden in het Peruaanse voetbalcircuit. We hebben in de plaatselijke krant gestaan met onze mooie uniformen oranje/wit en niemand kan meer om ons heen. Wederom hebben we onze beroemde keeper met mank beentje in het doel staan. Vorig jaar lachten de andere kinderen hem nog uit, maar nu heeft hij met zijn keepteknik het respect van iedereen gewonnen. In de volgende nieuwsbrief hopen we u te kunnen melden dat we wederom, in ieder geval, bij de eerste vier behoren.

.....Niños Sportclub

Ook voor ons personeel hebben we een Niños-sportclub opgericht en zijn we een weekend gaan kamperen. Als pubers bij elkaar in een bus liedjes zingen en grappen maken. Heel belangrijk voor de sfeer om elkaar ook onder deze omstandigheden te leren kennen. Sporten doen we elke zaterdagavond van 18.00 tot 20.00 uur en bijna iedereen doet mee. Ook Higidia die een paar weken geleden nog geen bal kon vangen en Ruthy met haar overgewicht, allemaal net zo gemotiveerd als onze ervaren sportleraren Angel en Jorge. De druk op ons personeel is soms behoorlijk groot aangezien de meeste kinderen al vrij snel met hun vreselijke verhalen komen uithuilen wat natuurlijk een heel fijn gevoel geeft van iets te kunnen betekenen aan de ene kant, maar aan de andere kant ook een behoorlijke belasting is. En dan

hebben we het nog niet eens over het feit dat de meeste van onze medewerkers zelf thuis ook niet onder de meest geweldige omstandigheden leven. We merken dat steeds weer als we ze bijna moeten dwingen om hun vakantiedagen op te nemen. Bijna niemand wil ooit vakantiedagen opnemen aangezien ze het bij ons leuker vinden dan thuis met alle problemen en stress. Mede daarom ook vonden we het belangrijk om een sportclub op te richten en er 2 dagen op uit te trekken.

.....Trots op onze kinderen

Wederom zijn we trots op onze kinderen, Deze keer op twee van onze meisjes uit een van onze meisjeshuizen. Naydeth heeft de prijs op school gewonnen van beste leerling op alle niveaus en Yoni is op de derde plaats geëindigd. De school telt meer dan 800 leerlingen dus een enorme prestatie. Apetrots kwamen ze ons de oorkondes laten zien. Maar vooral heel trots waren de ouders van ons meisjeshuis, Julia en Vicente. Beiden zijn altijd al heel goed geweest in het stimuleren van het maken van huiswerk, maar nu zijn ze dubbel gemotiveerd om de meisjes te helpen.

Naydeth heeft bijna alleen maar cijfers als negentien (9) en twintig (10) op haar schoolrapport. We hebben het hele gezin getraakteerd op een diner bij een kiprestaurant en dat was een enorm feest met na afloop een bezoek aan de grootste ijswinkel van Cuzco om daar gigantische ijsbollen met slagroom te eten. Mama Julia gaat nog apart met Naydeth en Yoni de stad in om iets leuks te kopen. Naydeth zit nu in de derde klas middelbare school en heeft nog twee jaar te gaan om haar school af te maken. Ze weet in ieder geval zeker dat ze wil gaan studeren, maar is er nog niet helemaal zeker van wat precies. We houden u op de hoogte van onze ster.

Verder heeft Yaneth, ook een van de dochters van Julia en Vicente een beugel gekregen. Yaneth haar volledige gebit moet in 2 jaar tijd 4 centimeter naar achteren verhuizen. Heel stoer laat Yaneth haar pijn bijna nooit zien, maar desondanks is van haar gezichtje de pijn vaak wel af te lezen. Haar motivatie en minderwaardigheidscomplex is zo enorm dat ze bereid is alle pijn te doorstaan. Hopelijk zal ze haar leven lang blij zijn met het resultaat.

.....Schooltuintjes en konijnen

Onze schooltuintjes, op hetzelfde terrein als onze nieuwe kinderrestaurants, zijn ook van start gegaan. Onze leraar Jose is zeer deskundig, hij weet werkelijk alles. Van appelbomen tot kruidentuin en het houden van konijnen. Hij is de kinderen aan het leren over waar, wat en waarom en leert ze ook o.a. hoe ze kruiden moeten drogen. Uit de kas hebben we de eerste sperzieboontjes ook al gegeten. Onze konijnen gaan maar door met zich voortplanten en we hebben nu besloten om tijdens onze maandelijkse verjaardagsviering de kinderen die jarig zijn ieder een konijn cadeau te geven. De laatste keer waren dat er 35. Of de kinderen de konijnen ook daadwerkelijk als vrienden zien, zoals onze bedoeling is, of als maaltijd tegen de tijd dat het konijn vet genoeg is,

willen we maar liever niet weten.

.....Uitstapje

Als kennismaking met de nieuwe kinderen hebben we voor al onze inmiddels 500 kinderen een uitstapje georganiseerd naar het park waar zich ook een speeltuin en zwembad bevin-

den. Het park bevindt zich op loopafstand van onze Ccoripata-restaurants, maar onze andere twee restaurants liggen aan de andere kant van Cuzco en dat is een behoorlijk eindje lopen. We hadden onze 250 kinderen uit Fierro al vroeg in een enorme lange rij van 2 aan 2 klaar staan om de wandeling te beginnen. Met twaalf volwassenen als begeleiding ging de stoet van start, dwars door de stad. Aangezien Ccoripata, het park waar de wandeling naartoe ging, hoog ligt konden we de kinderen al van heel ver aan zien komen. Een heel bijzonder gezicht om al onze kleine mannetjes en vrouwtjes onze kant te zien op komen om zich uiteindelijk bij de andere 250 kinderen te voegen. Voor ons een heel emotioneel moment om nu eens echt de hele groep inclusief medewerkers bij elkaar te zien. Niet alleen wij, maar ook een heel aantal van onze medewerkers hebben toch wel een traantje moeten wegpinken.

Helaas maakte deze emotie snel plaats voor een andere.

Tot onze grote verbazing merkten we dat de warmte en vriendschap die wij voelden voor alle kinderen, helemaal niet zo vanzelfsprekend was voor de kinderen onderling. De kinderen uit onze eerste restaurants waren jaloers op de nieuwe kinderen en wilden niet met ze spelen. Ook in de spelletjes die wij hadden georganiseerd wilden de kinderen niet gemengd worden. Dus dachten wij, hier moeten we meteen iets aan doen. De meeste van onze activiteiten zoals schooltuintjes, sporten, theater doen we nu gemengd. Dit heeft gelukkig nu al resultaat, dus hopelijk bij ons eerstvolgende uitstapje zijn we een echte grote familie in plaats van de Fierro-restaurants tegen de Ccoripata-restaurants.

.....Onze nieuwe vriendjes en vriendinnetjes

Zoals we al noemden in onze vorige nieuwsbrief hebben we na 7 maanden hard werken weer twee prachtige kinderrestaurants gebouwd. Onze inmiddels in Cuzco beroemde li-moengroene ramen en deuren zijn al vanaf zeer grote afstand te herkennen. Ccoripata, de wijk waar de nieuwe restaurants gebouwd zijn, ligt hoog en is daardoor heel makkelijk te vinden. We hebben deze keer gekozen voor een groot terrein waar we in een keer twee restaurants konden bouwen en ook nog ruimte was voor onze Biohuerto (schooltuintjes). De nieuwe kinderen zijn inmiddels al gewend aan ons en ook wij weten inmiddels al alle namen van de 250 kinderen. Weken lang heeft iedereen met een naambordje opgelopen, maar nu

hoeft dat bijna niet meer.

We dachten dat we nu wel al onze kinderen van onze oude wachtlijst konden helpen maar helaas hebben we opnieuw een wachtlijst. Het aantal kinderen dat echt hulp nodig heeft lijkt te groeien, elk jaar maar weer. Ook onze doctora, Maria Helena, was weer verbaasd over het ondervoedingsniveau na alle kinderen onderzocht te hebben op leeftijd, lengte en gewicht. Hoewel we inmiddels best wel wat gewend zijn schrikken we toch steeds weer als blijkt dat de meeste kinderen ver onder het 'normale' gewicht en lengte zitten. Vicky, onze coordinadora van het oriëntatie- en educatieprogramma, heeft weer veel werk gehad aan de

huisbezoekjes. Omdat de vraag zo groot is om bij ons te mogen eten willen we altijd heel zeker weten dat de kinderen die we helpen ook echt kinderen zijn die het daadwerkelijk nodig hebben. Een van de dingen die wij doen om hier zeker van te zijn is de kinderen thuis bezoeken. Dat is uiteraard heel veel werk, maar zeer de moeite waard ook om meteen de kinderen met vaak zeer lastig gedrag beter te begrijpen en begeleiden. Vicky is weken lang alleen maar bezig geweest met deze bezoeken en kwam weer met de meest schokkende verhalen terug. Een ervan is het verhaal van Abelito.

Hij stond al een tijdje op wachtlijst, maar doordat er simpelweg echt geen plaats was in onze restaurants konden we hem niet helpen. We wisten ook niet veel van hem alleen maar dat een buurvrouw hem een half jaar daarvoor had ingeschreven met nauwelijks informatie over geboortedatum, adres etc. Het enige dat we wel hadden was het adres van de school waar Abelito op zat. Toen we onze nieuwe restaurants gingen indelen en de lijsten opnieuw door onze handen lieten gaan kwam ook dit jongetje voorbij. Normaal gesproken wachten we dan altijd totdat het kind of degene die hem op de wachtlijst heeft geplaatst opnieuw contact met ons opneemt, maar omdat er een uitroepteken bij stond kreeg het onze speciale aandacht. De inschrijvingen gaan via onze kinderbegeleidsters die de lijsten daarna naar ons toe spelen. Vicky dacht meteen dat dit wel een dringende zaak was dus is de volgende dag op zoek gegaan naar Abelito. Na navraag op school vertelde de juf al meteen dat ze heel erg blij was dat er eindelijk eens iemand naar Abelito kwam vragen. Nooit was iemand voor hem geweest, niet met ouderbespreking, rapportuitreiking of wat dan ook. Het enige wat Abelito antwoordde was dat hij helemaal niemand had en dat er daarom niemand ooit naar school kwam. Hij had zelf het schoolgeld betaald aan het begin van het schooljaar en aangezien zijn cijfers heel goed waren en hijzelf een rustig kind was waar niemand last van had, hebben ze hem toegelaten. Abelito is 9 jaar en woont eigenlijk niet echt ergens. Zijn moeder heeft hem 2 jaar geleden bij een buurvrouw achtergelaten, zogenaamd voor een paar uurtjes, en is nooit meer terug gekomen. Samen met haar twee kleinere dochtertjes is ze vertrokken nadat de alcoholische vader van Abelito er vandoor was gegaan nadat hij ontslagen was op zijn werk. De buurvrouw die zelf ook 5 kinderen heeft en geen echtgenoot kon ook niet voor Abelito zorgen, maar heeft hem toch een plekje in haar kamer gegeven waar hij mocht slapen in het begin, maar wel met de afspraak dat hij echt zelf iets moest verzinnen om in te wonen. Veel mensen in Cuzco wonen alleen maar in 1 kamer. In die ene kamer wordt ook gekookt, huiswerk gemaakt, visite ontvangen en geslapen. Soms hangt er over een waslijn een oud laken die de ruimtes moet scheiden. Meestal is er maar 1 eenpersoonsbed waar moeder/vader en kleinste kinderen in slapen en de andere kinderen slapen op de grond op schapehuiden. Doordat Abelito zo'n enorm zacht en zorgzaam karakter heeft kon de buurvrouw hem er niet uitzetten en heeft hem bij haar gelaten totdat hij werk gevonden had. Al bijna twee jaar werkt Abelito in een sloopbedrijf waar hij de autobanden moet oplappen en heeft daardoor een heel klein beetje geld. Met dat kleine beetje geld heeft hij een soort schuurtje voor 20 soles (€ 5,-) per maand kunnen huren en heeft de buurvrouw hem ingeschreven op de avondschool die meer voor volwassenen is, maar beter iets dan niets. Deze school is vrijwel gratis, maar het niveau is ook bijzonder laag, zeker voor een jongetje als Abelito. Na een jaar heeft Abelito zich zelf ingeschreven op de school waar wij hem hebben gevonden. Inmiddels eet Abelito elke dag bij ons, betalen wij zijn schoolspullen, schooluniform en schoolgeld en ziet hij er honderd keer beter uit dan op de dag dat we hem voor het eerst ontmoet hebben, ook heeft hij nu vriendjes waarmee hij lol kan maken en uithuilen als dat nodig is. Hij werkt nog steeds op de sloop, maar alleen nadat hij zijn huiswerk heeft gemaakt en zijn buik bij ons heeft volgegeten.

Een ander verhaal is het verhaal van Magnolia. Zij is een meisje van 7 jaar oud en komt al een jaar bij ons. Het eens zo vrolijke meisje veranderde van de een op de andere dag ineens in een triest en gesloten meisje. Na veel praten kwam haar verhaal eruit. Haar moeder was aangereden en lag al twee weken op bed met een open been. Ook vertelde ze ons dat haar kleine broertje van 14 maanden die nog maar net kon lopen bij haar moeder thuis was en zij daar heel ongerust over was. Ook vertelde ze ons dat er al dagen niemand meer langs

was geweest en niet meer wist wat ze moest doen. We hebben meteen onze doctora gebeld en zijn samen met Magnolia nog dezelfde dag naar haar huis gegaan. Wat we daar aantreffen was werkelijk te walgelijk voor woorden. Het kleine kamertje van 3 bij 2 waar deze familie in woont was volledig vervuild, de urine en bedorven voedsellucht kwamen ons tegemoet in de deur. Op een matras in een hoek lag de moeder van Magnolia met inderdaad een open wond en in de andere hoek speelde het kleine broertje poedelnaakt en met opgedroogde poep aan zijn beentjes met wat pollepels en een pan. Op hetzelfde moment dat de doctora de moeder onderzocht hebben wij het jongetje gewassen en het een veel te klein truitje en broekje aangetrokken, het enige dat we konden vinden. Nadat we de kamer wat aangeveegd hadden, het bedorven voedsel weggegooid en in de buurtwinkel wat eten gekocht hadden, hebben we eerst het kleine jongetje een broodje en yoghurt gegeven dat hij letterlijk naar binnen schrokte. Daarna was er eindelijk tijd om even te gaan zitten en te praten of beter gezegd te luisteren wat er toch allemaal gebeurd was. De moeder van Magnolia was 2 weken daarvoor aangereden door een taxichauffeur die ook meteen toegaf dat hij schuldig was en haar beloofde alle kosten te vergoeden. Hij had haar 40 soles (€ 11,-) gegeven en beloofd dat hij de volgende dag terug zou komen om haar verder te helpen. Deze aardige meneer is dus nooit meer terug gekomen. Ook deze moeder is alleenstaande moeder aangezien haar man in de gevangenis zit wegens verkrachting. Nadat ze Magnolia had weggestuurd om even met haar kleine broertje buiten te spelen vertelde ze waarom haar man in de gevangenis zat. Naast Magnolia en het kleine jongetje Dario heeft Eugenia, nog een dochter maar uit een andere relatie. Haar dochter Chaska is 17 jaar en woont niet meer bij haar. Op een dag kwam Eugenia thuis en vond haar echtgenoot bovenop een bloedende Chaska. Hij was haar aan het verkrachten en had niet goed ingeschat hoe laat Eugenia thuis zou komen. Een enorm drama waarbij Eugenia en haar dochter Chaska het huis uitgevlucht zijn. 3 dagen zijn ze weggebleven en daarna is Chaska bij een tante gaan wonen en Eugenia naar haar huis teruggekeerd omdat ze geen andere mogelijkheid had. Twee dagen later is Eugenia anoniem aangifte gaan doen en de volgende dag is haar man uit huis gehaald door de politie. Hij is na onderzoek schuldig verklaard en heeft 13 jaar straf gekregen. Eugenia heeft hem nooit kunnen vertellen dat zij de aangifte heeft gedaan en haar man denkt dat de burens het zijn geweest. Ze gaat trouw elke zondag op bezoek omdat ze vindt dat hij zijn straf nu heeft en niet ook haar hoeft te verliezen, maar vooral ook is ze bang dat zodra hij vrij komt haar zal vermoorden. Tegen haar dochter Chaska heeft ze ook nooit verteld dat zij haar man heeft aangegeven uit angst dat hij er dan achter zal komen. Haar oudste dochter wil niets meer met haar moeder te maken hebben en wilde dan ook niet helpen na haar ongeluk toen Magnolia haar heeft opgezocht. De enige hulp die zij kreeg was van Magnolia, maar die is natuurlijk ook pas 7 jaar. Ook haar familie kon nauwelijks helpen omdat die allemaal ver weg wonen. Kortom, een echt familiedrama waar we veel aan hebben kunnen doen gelukkig. Aangezien we bijna dagelijks mensen aan de deur krijgen voor werk waaronder ook moeders van kinderen die bij ons in het restaurant eten hebben we altijd veel contacten. Wat we hebben gedaan is een moeder, die zelf ook alleen maar onder een stuk zeil woont en geen inkomen heeft, een klein salaris gegeven om elke dag tussen 7.00 en 17.00 uur naar het huis van Eugenia te gaan om eten te koken, op Dario te passen en de wond schoon te houden. Dit hebben we een maand gedaan en na die maand was iedereen opgeknappt en weer een klein beetje gelukkiger. Helaas zitten achter bijna al onze kinderen uit de restaurants een soortgelijk verhaal. Gelukkig hebben de kinderen een enorme overlevingsdrang en staan wonderbaarlijk genoeg steeds weer open voor een nieuwe dag en lijken steeds weer opnieuw te kunnen beginnen.

.....**Kamperen met het personeel**
Toen we begonnen, nu alweer negen jaar geleden, hadden we nooit kunnen bedenken dat ons personeelsbestand inmiddels 39 mensen in de stichting en 20 mensen in de hotels telt. Het 'vriendenclubje' van het begin is nu een echte organisatie geworden. Het saamhorig-

heidsgevoel, dat voor ons altijd erg belangrijk is, proberen we zelfs met deze aantallen zoveel mogelijk in stand te houden. Een van de middelen die we daarvoor gebruiken is af en toe iets gezamenlijks te doen.

Al verschillende keren was het idee kamperen voorbij gekomen, maar nooit was het er echt van gekomen om verschillende redenen. Maar deze keer dachten we dat het nu toch wel eens echt tijd werd. Samen met Tula, onze administratief medewerkster, hebben we een weekend georganiseerd. De keus was op Lares gevallen. Lares is een dorpje ongeveer 7 uur met de bus bij Cuzco vandaan waar warmwaterbaden zijn. Lares ligt tegen de jungle aan dus ook qua temperatuur aantrekkelijk. Binnen 2 dagen hadden we alles geregeld, bus met chauffeur, tenten en slaapzakken gehuurd, personeelsvergadering gehouden waarin iedereen werd ingedeeld in verschillende groepen zoals de ontbijtploeg, lunchploeg, avondtentploeg, boodschappenploeg, houtvuur- en lantaarnploeg, muziekploeg en tentenopzettenploeg. Het weekend erna zijn we meteen vertrokken. De reis naar Lares was geweldig mooi en de sfeer was alsof we allemaal weer even 14 jaar oud waren en op schoolkamp gingen. Zoals vele Peruanen zeer muzikaal zijn, zitten er tussen onze medewerkers ook een heel aantal dat prachtig gitaar, Charango (kleine gitaar) of Zampona (panfluit) speelt. De hele reis hebben we gezongen in het Spaans en in het Quechua (de oude Inca taal die nog steeds zeer veel gesproken wordt). In Lares aangekomen ontdekten we dat er inderdaad de warmwaterbaden waren, maar verder dan ook helemaal niets. Volledig afgelegen in een prachtige omgeving tussen de varens en andere jungleplanten met de drie warmwaterbronnen in het midden. Het was aardedonker toen we aankwamen en als eerste hebben we een groot houtvuur gemaakt en onze olielamp aangestoken. De indeling van de ploegen werkte uitstekend en binnen 30 minuten waren de negen tenten opgezet en zaten we met z'n allen rond het houtvuur met een ponche de Habas (een warme drank gemaakt van tuinbonenmeel, poedermelk en suiker) en een broodje. Natuurlijk wilde iedereen zo snel mogelijk de warmwaterbaden in vooral ook omdat er die avond/nacht een gigantische strakke hemel was vol met sterren. Het water was heerlijk warm en omdat we de enige mensen waren in de omgeving gaf het een heel magisch gevoel om zo met z'n allen onder die enorme sterrenhemel bij elkaar te zijn omgeven door het warme water en de prachtige natuur en geluiden uit de jungle. Bijna de hele nacht zijn we in het water gebleven en hebben ons verwonderd over de energie die we voelden met elkaar. De volgende ochtend was iedereen loom en hebben we een enorme wandeling gemaakt en daarna met zijn allen gekookt om daarna aan het einde van de dag weer terug te keren naar Cuzco. Deze ervaring was voor ons allemaal heel bijzonder en heeft uiteraard zijn effect gehad ook toen we allemaal weer 'gewoon' aan het werk zijn gegaan. We mogen trots zijn op zo'n grote club mensen die ondanks het grote aantal wel echt een 'vriendengevoel' geeft wat uiteraard ook invloed heeft op al onze kinderen waar we het allemaal uiteindelijk natuurlijk voor doen.

.....Niños Theatergroep

In Peru hebben de kinderen ruim 3 maanden zomervakantie, van december tot half april. De meeste van onze kinderen uit de restaurants gaan dan full time de straatverkoop in met alle gevolgen vandien. Om dat te voorkomen geven we elk jaar speciale vakantiecursussen. Dit jaar hadden we kookles, theater en schilderen uitgekozen. Aan het einde van de 3 maanden hebben we samen met de afgestudeerde koks heerlijke koekjes en taarten gegeten en kregen we een kookboek overhandigd die zij zelf gemaakt hadden met leuke recepten. De schilderklas heeft een expositie gegeven in onze gymzaal. De schilders met pretlichtjes in hun ogen vol trots naast hun eigen werk. Maar wat toch wel de meeste indruk heeft gemaakt waren de voorstellingen van de theatergroep. Wederom in onze gymzaal maar op een ander tijdstip. De acteurs en actrices hebben op een zeer professionele manier een voorstelling gegeven. Er waren vier verschillende voorstellingen met ook vier verschillende groepen acteurs. Doordat de uitstraling en motivatie van de acteurs zo overduidelijk was werkte dat

aanstekelijk op de andere kinderen en mede daarom ook waren de voorstellingen zo'n enorm succes.

Aangezien we gemerkt hebben dat theater heel wat meer is dan alleen maar vermaak op het moment van de voorstelling hebben we besloten om theater op te nemen als vast onderdeel in ons project. Inmiddels hebben we nu 2 groepen van 8 acteurs waarmee we naar arme wijken gaan om voorstellingen voor de buurt te presenteren. We hebben er al 4 gedaan en die waren een gigantisch succes. De kinderen waar we deze keer voor geacteerd hebben waren kinderen van PRONOEI'S (Programa no escolarizado de Educación Inicial). Dit zijn speciale programma's voor kinderen tussen de 3 en 5 jaar oud van ouders die geen enkel inkomen hebben, meestal kinderen van verlaten moeders, minderjarige moeders, alleenstaande ouders, of alcoholische ouders. In elke PRONOEI zitten ongeveer 25 kinderen en in de wijken waar we nu geweest zijn hebben we steeds 3 PRONOEI's samengevoegd, dus voorstellingen gegeven voor 75 kinderen per keer. Er zijn heel veel PRONOEI'S dus voorlopig zijn we nog wel even mee bezig om ze allemaal te bezoeken. Naast de voorstelling, geven we alle kinderen na afloop een koek mee wat steeds weer een enorme verrassing voor ze is aangezien de meeste maar 1x per dag iets te eten krijgen. Als we alle PRONOEI'S hebben gehad uit onze omgeving, gaan we naar ziekenhuizen en kindertehuizen waar bijna nooit iets voor de kinderen gedaan wordt. Natuurlijk helpt dit idee in de ontwikkeling van onze eigen kinderen uit onze restaurants. Zij zelf komen ook uit dit soort achterstandswijken en weten daarom heel goed hoe belangrijk hun werk is, naast het feit natuurlijk dat het ons er vooral om te doen is ze sterker te maken door hun eigenwaarde te verhogen.

Op dit moment hebben we de voorstelling 'El Muneco' (De pop). Deze voorstelling heeft de boodschap dat als je veel liefde geeft je ook liefde terug krijgt. De kinderen in de 'zaal' (lees: voetbalveld) doen actief mee in de vorm van antwoord geven op de vragen die het meisje (actrice) met de pop stelt op het moment dat ze verdrietig is en in de problemen zit. Onze acteurs vinden deze voorstelling tot nu toe de leukste en kunnen bijna niet wachten tot het weer dinsdag is.

.....Tot slot
 Tot slot van deze nieuwsbrief willen we ook nog melden dat we meer dan blij zijn u ook te kunnen melden dat onze hotels gelukkig nog steeds geweldig draaien wat uiteraard nodig is om een gedeelte van onze kosten te dekken. Nu we meer dan 500 kinderen en 60 mensen in dienst hebben schrikken we af en toe wel van de enorme kosten. Wat voor ons altijd zeer belangrijk blijft is de kwaliteit, zoals ons boek zegt 'Al help ik er maar een' is ook echt zoals wij nog steeds denken. Beter 1 goed helpen dan 1000 nauwelijks.

We beseffen ons nu meer dan ooit dat wat wij doen nooit mogelijk kan en zal zijn zonder uw steun. Wederom willen we u dan ook via de nieuwsbrief bedanken voor uw, in veel gevallen erg trouwe steun inmiddels al jaren, en hopen dat u ons ook in de toekomst zult blijven steu-

nen om op die manier de kinderen gewoon weer kind te laten zijn en zich vrij te laten voelen om te giegelen en kattekwaad uit te halen zonder zich gelimiteerd te voelen en zich te schamen voor wie ze zijn of waar ze vandaan komen.

Peru - Cuzco, juni 2005

.....Vrienden van Niños

Als vertegenwoordigers van de Ninos Stichting bevelen wij nogmaals het boek met als titel 'Al help ik er maar één' van Jolanda aan.

Sinds het verschijnen van het boek in april 2003 zijn er honderden exemplaren met succes gelezen en bekeken.

Nu zijn er op het secretariaat (Lydia Vastmans-AVOP) en ook bij Jan Schoenmakers en Jan Tops engelse vertalingen van het boek te verkrijgen. U kunt nu zodoende ook een engels-talige relatie, bijvoorbeeld als geschenk, er blij mee maken. Zoals u als donateur ongetwijfeld weet is het boek een verzameling van verschenen nieuwsbrieven aangevuld met fraaie foto's en geeft het een compleet overzicht in woord en beeld van de behaalde successen.

De voorraad van Nederlandse en Engelstalige boeken is nu nog voldoende, maar indien u geïnteresseerd bent raden wij u aan, om niet te lang met een bestelling te wachten.

Nog altijd kunt u ook voor nadere informatie en over presentatiemateriaal van het project contact opnemen met de vrienden Jan Schoenmakers dan wel met Jan Tops. Zowel Lydia Vastmans als wel de vrienden doen hun ondersteuning geheel vrijwillig. Zodoende zijn de donaties geheel bestemd voor het project in Cuzco en wordt het secretariaat geheel gesponsord door de Adviesgroep voor OrganisatiePsychologie (AVOP) te Amsterdam.

Voor nadere informatie kunt U contact opnemen met :

- Jan Schoenmakers: e-mail: jancp@kabelfoon.nl - tel: 010-4739709 of 06-22106657
- Jan Tops: e-mail: tops@planet.nl - tel: 0182-610515 (werkdagen na 19.00 uur) of 06-21206247

Ons boek 'Al help ik er maar één' (€ 19,83 incl. verzendkosten Nederland) is nu ook in het Engels verkrijgbaar (€ 20,43 inclusief verzendkosten Nederland).

Beide uitsluitend te bestellen door het bedrag over te maken op onze bankrekening 43 99 71 365 met als vermelding: boek plus uw adresgegevens. Zodra het geld op onze rekening staat zal het boek u toegestuurd worden.

.....Een veel gestelde vraag:

Vaak bellen donateurs om ons aan te bieden goederen in te zamelen voor de kinderen in Peru. Een hartverwarmend initiatief. Echter, het is onmogelijk om goederen vanuit Nederland in Cuzco te krijgen. We hebben vele wegen onderzocht, maar we stuiten op problemen die niet op te lossen zijn. Allereerst komen veel goederen niet aan, domweg omdat ze onderweg zoek raken c.q. gestolen worden. Eigenlijk is dit de belangrijkste reden van het niet aankomen van zendingen. Daarnaast worden met grote willekeur op de goederen die wel aankomen absurde belastingheffingen gelegd. Daardoor kan het zo zijn dat in Cuzco meer betaald moet worden voor de goederen dan zelfs de eigenlijke waarde!

Verreweg de allerbeste manier waarop wèl spullen aankomen, is meenemen of meegeven aan mensen die naar Cuzco gaan. Kleding en schoentjes zijn dan meer dan welkom. Ook Spaanstalige kinderboeken, cassettebandjes vinden gretig aftrek. Echter, daar speelt het gewicht vaak een rol.

Kortom, weet dat wij niets voor u kunnen doen als het gaat om verzending van goederen, maar kijk om u heen naar Cuzco-gangers!

.....Adres- en overige gegevens secretariaat

Stichting Niños Unidos Peruanos
p.a. AVOP - Lydia Vastmans
Overschiestraat 59 A - 1062 XD Amsterdam
Tel. 020-5110654 / Fax 020-6141089
Bankrekening: 43 99 71 365
E-mail: l.vastmans@avop.nl
Website: www.ninoshotel.com

Doneert u vanuit het buitenland? Vergeet dan de BICcode: ABNANL2A en de IBAN-code: NL62ABN0439971365 niet te vermelden. Uw bank geeft u verder de details.